

navnlig i den Tid, vi nu oplever. De afpasser sig ikke smidigt efter de Vilkaar, Livet byder. De skulde være meget mere smidige til at afpasse sig baade op og ned, baade naar det gik den ene Vej og den anden Vej.

Endnu maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg forstaaer ikke, det ærede Medlem vilde være saa forarget over den Bemærkning, jeg fremsatte om den spekulerende Højfinans. Det ærede Medlem sagde, at jeg selv var Storspekulant ved Kornloven. Det var formentlig det ærede Medlems behagelige Spøg, som jeg gerne tilgiver ham. Der var ingen Spekulation i Kornloven. Forholdet var blot det, at jeg holdt en Udvej aaben, den Udvej nemlig, at hvis de Priser, som vi havde, da vi vedtog Kornloven, skulde holde sig et halvt Aar frem i Tiden, var der en Adgang for Staten til at tjene en Del af Tabet ind (*Fraenkel*: Ja, det kalder man Spekulation!). Nej, det kalder man ikke Spekulation, at man sikrer sig de Udveje, der kan blive, og angiver, under hvilke Forudsætninger disse Indtægter kan fremkomme. Men det ærede Medlem maa kaldet det, hvad det ærede Medlem vil; det er blot kedeligt, at det ærede Medlem ikke kan sige sig selv fri for at have været med i Spekulationen, for jeg erindrer ikke, at det ærede Medlem stillede Ændringsforslag til Kornloven eller anviste Beparelser, hvorved Udgifterne til Kornloven kunde blive mindre.

Men det ærede Medlem mente, at jeg havde fortrudt min Omtale af Højfinans. Det har jeg ikke, men jeg har oplyst overfor det ærede Medlem Hr. Drachmann og vil nu ogsaa gerne gøre det overfor det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at jeg ikke i mindste Maade har rettet nogen som helst personlig Sigtelse imod det ærede Medlem, dertil nærer jeg alt for stor Agtelse for ham. Men jeg mener vedblivende, at de Kræfter, de økonomiske og erhvervsmæssige Kræfter, der har staaet bag ved det stærke Krav om Valutaregulering siden Foraaret 1920, da man begyndte med, at Bankerne skulde kontrolere hele vor Indførsel, stammer først og fremmest fra de Finans Kredse, der har spekuleret forkert, dels spekuleret forkert i Vareindkøb, dels i Udvidelser af bestaaende Industrier eller Industrier, der er blevet oprettet under Krigen. Jeg har slet ikke ønsket at sætte mig til Dommer over denne Spekulation. Jeg giver det ærede Medlem Hr. Fraenkel ganske Ret i, at det er let at være bagklog, jeg har ikke ønsket at sige noget nedsættende om denne Højfinans, men jeg har kun ønsket

at pege paa dette, at Højfinans har været det ene Centrum for Kravet om Importreguleringen, og det andet Centrum har været Socialdemokratiet.

Sluttelig skal jeg til det ærede Medlem Hr. Hauge sige, at naar han gav en saa rystende Skildring af Forholdene i England for godt hundrede Aar siden, saa forstaaer jeg egentlig ikke, hvad de Forhold vedrører den øjeblikkelige Situation herhjemme. Det ærede Medlem kunde ogsaa have taget Forholdene her i Landet for godt hundrede Aar siden; da havde vi Merkantilismen til Højbords her, og da havde vi ogsaa Arbejdsløshed, det vil sige, da kaldte man dem, der ikke havde Arbejde, ikke arbejdsløse, men man havde en anden Betegnelse; man kaldte dem Betlere, det var deres eneste Næringsvej. Det hedder, at der i det 18de Aarhundrede var 10 Betlere for hver Mands Dør daglig. Det hedder sig, at naar Kongen kom paa en Egn for at holde Jagt eller paa Besøg, saa afholdt man først Klappagt paa Betlerne for at faa dem til Side for ikke at give den enevældige Konge noget uheldigt Indtryk. Der er Forfattere, der oplyser, at der var 60 000 Betlere her i Landet i det 18de Aarhundrede, et Tal, der er meget højt, sammenlignet med det da-værende Befolkningstal. At alt det ikke er Socialdemokraternes Skyld, det skal indrømmes, for der eksisterede ingen Socialdemokrater den Gang. Men den Omstændighed, at der er sket Ulykker i Verdenshistorien, for det ærede Medlem Hr. Hauge blev født, det udelukker ikke, at det ærede Medlem er i Stand til at anrette Ulykker i den Tid, han lever. Den Slags Beviser kan man derfor ikke anvende, de har ikke nogen Bevskraft. Nu er Socialdemokratiet en Magtfaktor, og saa maa det ogsaa paatage sig et Ansvar.

Den lave Arbejdsløn har ikke hjulpet hverken i England eller her, sagde det ærede Medlem. Jeg vil gerne i Anledning af denne Udtalelse sige — jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil tro mig, men jeg kan kun sige, hvad der er min Mening i saa Henseende —, at jeg aldeles ikke vil anbefale en lav Arbejdsløn. Hvis Arbejderne vilde tage imod mit Raad, vilde jeg raade dem til at tage en saa høj Løn, som de kan faa, men heller ikke mere (Afbrydelse: Hvordan skulde de faa det?). Det er det, de gør i Øjeblikket; de tager en højere Løn, end de kan faa, med det Resultat, at en vis Part af dem ikke kan faa Arbejde. De overskrider det, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg kaldte det naturlige Ligevægtpunkt, saa deres Erhverv ikke kan